

Че тулятъ се подъ тѣхъ свѣдливо
Разкошни гроздове.

До грозда гроздъ, единъ отъ други
По грѣе, по блести,
И майчино сърце се радва,
Милѣй, надъ тѣхъ трепти...

А мина лѣто; морно слънце
Скриви по своя пжть;
Горняка вѣй и сухи листи
Застилатъ долъ и рѣтъ.

Угрижи се тогазъ лозата,
Дозела кобенъ знакъ...
И ей лозаритѣ отново
Врѣхлетоха я пакъ.

Подсѣкоха ѝ гроздоветѣ,
И тѣй ги до единъ,
Трупъ върху трупа, навалиха
Въ дълбокий церовъ линъ.

Примрѣ лозата въ люти мжки
И викна съ люта речъ! —
Но кой ти чува... Гроздоберци
Извиха надалечъ...

По тѣхъ, изъ равний пжть надолу,
Се вий на стълпи прахъ,
И чува се изъ долината
Салъ пѣсни, глѣчь и смяхъ...

Ей падна нощъ. На буйна клада
Се пламаци виятъ;
Около клада гроздоберци
Срѣдъ дворове седятъ.

А тѣпчатъ ратаи нехайни
Тамъ въ линоветѣ съ стрѣвъ,—